

Του Αρχιμ. Βαρλαάμ Μετεωρίτου

Ζοῦμε σὲ ἓναν κόσμον γεμάτο εἰρωνεία, ὅπου ἡ ἀγάπη καὶ τὸ μῖσος, ἡ φιλία καὶ ἡ ἐχθρά, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀ-πέχθεια, ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ ἀσχήμια, ..

ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ διχόνοια, ἡ καλοσύνη καὶ ἡ κακία συνυπάρχουν συχνὰ ἀλληλένδετα. Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ παράδοξα. Γεμάτη ἀπὸ ἀγάπες ἀνεκπλήρωτες, ἀπὸ λόγια ἀσαφῆ, ἀπὸ ἀγκαλιὲς ἀσυγκράτητες. Γεμάτη ἀπὸ ἀγκάθια πού πληγώνουν καὶ λουλούδια πού μαραίνονται.

Πόσο παράξενοι πού εἶναι οἱ ἄνθρωποι!!!

Ὅταν πεθαίνης, σοῦ προσφέρουν λουλούδια. Πανέμορφα μπουκέτα γεμάτα χρῶμα καὶ ἄρωμα.

Χρῶματα ζωηρὰ καὶ ζωντανά, εὐωδιὲς μεθυστικές, ὁμορφιὰ ἀψογή, στολίζουν τὸ ἄψυχο σῶμα σου. Σὰν φόρος τιμῆς, μιὰ ὑστατὴ ἐνδειξὴ ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ(;). Σὰν μιὰ ἀτυχὴ εἰρωνεία, λὲς καὶ ἡ ζωὴ, πού τόσο σκληρὰ σου φέρθηκε, ἐρχεται στὸ τέλος νὰ σοῦ προσφέρῃ ὅ,τι στέρησε.

Τὰ λουλούδια, σύμβολο ὁμορφιᾶς καὶ ἐφήμερης εὐτυχίας, κοσμοῦν τὸν τάφο σου, στολίζουν τὸ ἄψυχο καὶ κρύο κορμὶ σου.

Καὶ ὅμως, ὅσο ζῆς, σοῦ καρφώνουν ἀγκάθια... Λόγια πικρά, ματιὲς κακές, βλέμματα καχύποπτα, ψυχὲς σκληρὲς, πράξεις ἀδίκες, κριτικὴ καυστικὴ, εἰρωνεία δηλητηριώδης, ἀδιαφορία τσουχτερή, τρυποῦν τὴν ψυχὴ σου καὶ πληγώνουν τὴν καρδιά σου, τὰ ὅποια ἀφήνουν σημάδια ἀνεξίτηλα. Σὰν δηλητήριο πού σιγὰ-σιγὰ σὲ πνίγει, σὲ σκοτώνει. Σὰν νὰ 'ναι ἡ ὑπαρξὴ σου ἀγκάθι στὰ μάτια τους..., σὰ νὰ 'ναι ἡ χαρὰ σου ἀμαρτία ἀσυγχώρητη...

Γιατί, άνθρωποι, αυτή η αντίφαση;

Γιατί σκορπάζετε όμορφα και πόνο με τόση άνεση;

Γιατί τόση σκληρότητα, εχθρότητα, απονιά, αγριότητα, ασπλαχνιά;

Γιατί να πνίγετε την αγάπη με μίσος, να σκοτώνετε την όμορφα με αγκάθια;

Μήπως φοβάστε; Φοβάστε μήπως η λάμψη της ύπαρξής σας σβήση δίπλα στο φως του

άλλου; Μήπως η χαρά του γείτονα τσακίση την δική σας ψεύτικη ευτυχία;

Στα πρόσωπά σας, ζωγραφίζεται η υπόκρισία. Στα χείλη σας, ψεύτικα λόγια ανθίζουν. Στις πράξεις σας, η εγωπάθεια βασιλεύει...

Μάθετε, άνθρωποι, πώς η αγάπη δεν σβήνει, η όμορφα δεν τσακίζεται. Αντιθέτως, δυναμώνουν, ανθίζουν και μοσχοβολούν όταν μοιράζονται.

Και μετά, όταν έρχεται η ώρα της σιωπής, όταν το σώμα αφήνει την τελευταία του πνοή, τότε θυμάστε την όμορφα. Τότε προσφέρετε λουλούδια, σύμβολα ελπίδας και αγάπης.

Μα η ελπίδα που πήγε; Η αγάπη που χάθηκε;

Γιατί έπρεπε να έρθει ο θάνατος για να τα θυμηθίτε;

Γιατί οι άνθρωποι περιμένουν να πεθάνει για να σου δείξουν την αγάπη τους;

Γιατί περιμένουν να σβήση η φωνή σου για να σε ακούσουν;

Γιατί περιμένουν να κλείσουν τα μάτια σου για να σε δούν;

Αφήστε τα αγκάθια σας στην άκρη. Αφήστε τα λουλούδια να ανθίσουν στην ψυχή σας.

Δώστε αγάπη, όσο ζείτε. Δώστε αγάπη, όσο μπορείτε.

Ας μάθουμε, λοιπόν, να προσφέρουμε λουλούδια στους ανθρώπους όσο ζουν.

Ας τους δείξουμε την αγάπη μας, ας τους πούμε τα όμορφα λόγια που κρύβουμε στην ψυχή μας.

Ας τους αγκαλιάσουμε σφιχτά, ας τους δώσουμε την ζεστασιά που νιώθουμε.

Γιατί η ζωή είναι σύντομη, σαν ένα λουλούδι που ανθίζει και μαραίνεται. Ας μην αφήσουμε τα αγκάθια να πνίξουν την όμορφα της...

Ας γεμίσουμε την ζωή μας με αγάπη, με λόγια τρυφερά, με αγκαλιές ζεστές...

Ας δείξουμε στους ανθρώπους πόσο πολύτιμοι είναι, όσο ακόμα ζουν...

Και ας αφήσουμε τα λουλούδια για το τέλος, σαν μια ύστατη υπόσχεση για μια αιώνια όμορφα, για μια αγάπη που δεν θα σβήση ποτέ...!!!

Παράξενοι που είναι οι άνθρωποι! Ξέρουν να πονούν, μα ξέρουν και να αγαπούν. Ξέρουν να σκορπούν αγκάθια, μα ξέρουν και να προσφέρουν λουλούδια.

Μόνο που η αγάπη και ο πόνος έρχονται πάντα αργά. Έρχονται όταν η ψυχή έχει πια φύγει, όταν το σώμα έχει πια παγώσει.

Και μένει μόνο η ερώτηση: Γιατί, άνθρωποι, γιατί;

Φίλοι μου, η ζωή είναι πολύτιμη και φευγαλέα.

Ας προσφέρουμε λουλούδια στους ζωντανούς, ας σκορπίσουμε αγάπη και καλοσύνη, ας αφήσουμε τα αγκάθια μακριά.

Γιατί μόνο τότε, όταν η ζωή σιγά-σιγά σβήνει, θα νιώσουμε την ευωδιά της αγάπης να μας αγκαλιάζει. Μόνο τότε, ίσως, θα αγγίξουμε την ουσία της ύπαρξης, θα νιώσουμε την γαλήνη της αιωνιότητας.

Και τότε, ίσως, οι άνθρωποι, πάντουν να είναι παράξενοι...!!!